

SENAT DE BELGIQUE BELGISCHE SENAAAT

SESSION DE 1953-1954.

8 JANVIER 1954.

Projet de loi relatif au séquestre et à la réalisation des biens, droits et intérêts des inculpés de crimes ou de délits contre la sûreté extérieure de l'Etat et des biens des suspects.

AMENDEMENT DU GOUVERNEMENT
AU TEXTE
PRESENTE PAR LA COMMISSION.

Art. 4.

I. — Intercaller, après le § 1er, un paragraphe rédigé comme suit :

« § 2. Lorsque l'intérêt de la masse séquestrée le justifie, l'Office peut vendre de gré à gré, moyennant l'autorisation du Ministre des Finances, qui règle les conditions et modalités de l'opération. »

II. — Numéroté respectivement 3, 4 et 5 les §§ 2, 3 et 4 du texte présenté.

Justification.

L'amendement a pour objet de réintroduire dans l'article 4 du projet de loi le § 2 qui figurait dans le texte primitif de cet article.

La Commission a estimé devoir supprimer ce paragraphe, qui prévoyait la possibilité, pour l'Office des Séquestres, de procéder à une liquidation de biens séquestrés en recourant directement à une vente de gré à gré, sans exposition en vente publique préalable, à condition toutefois d'être habilité à cette fin par le Ministre des Finances. La Commission a cru préférable d'imposer ainsi en toute hypothèse l'offre en vente publique (v. § 1er de l'art. 4), afin de maintenir

R. 1 4432.

Voir :

Documents du Sénat :

241 (Session de 1951-1952) : Projet de loi.

107 (Session de 1953-1954) : Rapport.

ZITTING 1953-1954.

8 JANUARI 1954.

Wetsontwerp betreffende de sequestratie en de tegelmaking van de goederen, rechten en belangen van personen wie misdaden of wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat worden ten laste gelegd, en van de goederen der verdachten.

AMENDEMENT VAN DE REGERING
OP DE TEKST
VOORGEDRAGEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 4.

I. — Na § 1, een als volgt opgestelde paragraaf in te voegen :

« § 2. Wanneer het belang van de gesequesteerde boedel dit rechtvaardigt, kan de Dienst, met machtiging van de Minister van Financiën, die de voorwaarden en modaliteiten van de verrichting regelt, uit de hand verkopen. »

II. — De §§ 2, 3 en 4 van de voorgedragen tekst respectievelijk 3, 4 en 5 nummeren.

Verantwoording.

Het amendement heeft tot doel in artikel 4 van het wetsontwerp de § 2 opnieuw in te lassen die voorkwam in de oorspronkelijke tekst van dit artikel.

De Commissie heeft gemeend deze paragraaf te moeten weglaten. Deze bepaling stelde de Dienst van het Sequester in de mogelijkheid de gesequesteerde goederen te gelde te maken door onmiddellijk over te gaan tot een verkoop uit de hand, zonder ze vooraf in openbare verkoping te moeten stellen, mits machtiging evenwel door de Minister van Financiën. De Commissie heeft het verkieslijk geoordeeld in elk geval de openbare tekoopstelling voor te schrijven (zie

R. A 4432.

Zie :

Gedrukte Stukken van de Senaat :

241 (Zitting 1951-1952) : Wetsontwerp.

107 (Zitting 1953-1954) : Verslag.

le pouvoir politique en dehors de toute influence, porte le rapport de la Commission.

Cette disjonction du § 2 de l'article 4 ne saurait être ratifiée, parce qu'elle aurait pour conséquence de nuire gravement aux intérêts de l'Etat et parce qu'elle n'est pas justifiée.

L'Office des Séquestres est amené à réaliser des biens de toute nature, tels que meubles meublants, marchandises, outillages, machines, matériel, véhicules, titres de sociétés, parts indivises, bâtiments d'usine, etc.

Dès lors, il n'est pas possible de généraliser l'adjudication publique comme seul mode de réalisation de ces divers biens.

Tantôt, les frais d'enlèvement et de mise en vente sur le marché public seront manifestement hors de proportion avec la valeur des objets (ex.: un mobilier usagé, d'importance modeste), tantôt, dans les cas — fréquents — de séquestre portant sur des biens indivis, la mise en vente publique nécessitera une procédure longue et onéreuse de sortie d'indivision, alors que souvent des co-intéressés, dont les droits ne sont pas sous séquestre, offriraient un prix correspondant à la valeur de la part frappée de séquestre, ce qui permettrait une liquidation rapide et avantageuse.

D'autre part, le résultat décevant de nombreuses mises en vente publique de biens de nature spéciale a démontré qu'une négociation de gré à gré entamée directement avec les amateurs, dans les cas où ils sont connus, aboutit à un meilleur marché; il va sans dire que l'échec d'une offre en vente publique ne peut que déforcer la position de l'Office, amené à débattre ultérieurement un prix de vente amiable.

Le caractère particulier des affaires de séquestre exige donc que l'on adopte une politique de réalisation qui corresponde aux nécessités pratiques.

D'ailleurs, le pouvoir d'autoriser des ventes de gré à gré a été reconnu au Ministre des Finances dans d'autres matières.

En ce qui concerne les biens domaniaux, le Ministre peut librement décider des modes d'aliénation des objets mobiliers et de nombreuses lois spéciales le dispensant de recourir à l'adjudication des immeubles.

Quant aux biens allemands sous séquestre, après la guerre de 1914-1918, une loi du 30 mars 1923 a laissé

§ 1 van art. 4), ten einde geen enkele verdenking op de politieke macht te laden, zegt het verslag van de Commissie.

De weglating van § 2 van artikel 4 kan nochtans niet goedgekeurd worden, daar zij de belangen van de Staat ernstig zou kunnen schaden en in geen geval kan gerechtvaardigd worden.

De Dienst van het Sequester wordt er toe gebracht goederen van alle aard te gelde te maken, zoals stoffend huisraad, koopwaren, gereedschap, machines, materieel, voertuigen, titels van vennootschappen, onverdeelde aandelen, fabrieksgebouwen, enz.

Derhalve lijkt het niet mogelijk als enige realisatiemethode voor al deze verschillende goederen enkel en alleen de openbare verkoping te voorzien.

Het kan namelijk gebeuren dat in sommige gevallen de kosten van vervoer en van tekoopstelling op de openbare markt absoluut buiten verhouding zijn met de waarde van de voorwerpen (bv.: een verouderd mobilaar van gering belang). Verder dient er gewezen op de talrijke gevallen van sequester slaande op onverdeelde goederen, waarvan de openbare verkoping enkel kan geschieden door middel van een lange en kostelijke procedure van uit onverdeeldheid treding, dan wanneer het kan voorkomen dat zekere mede-eigenaars, waarvan de onverdeelde aandelen niet onder sequester staan, bereid zouden zijn het gesequestreerd aandeel uit de hand over te nemen tegen een prijs overeenstemmend met de werkelijke waarde, waardoor een spoedige en voordelige tegeldemaking mogelijk zou worden gemaakt.

Anderzijds hebben de ontgoochelende resultaten van talrijke openbare verkopen van goederen van speciale aard duidelijk laten uitschijnen dat het in sommige gevallen veel beter kan zijn over te gaan tot rechtstreekse onderhandelingen met de liefhebbers die zich zouden aanbieden; het spreekt vanzelf dat het mislukken van een openbare tekoopstelling de positie van de Dienst enkel kan verzwakken, wanneer deze later gedwongen is over te gaan tot onderhandelingen nopens een prijs van verkoop in der minne.

De speciale aard van de sequesterzaken vereist dus dat men een realisatiepolitiek toelaat die beantwoordt aan de noodwendigheden van de praktijk.

Trouwens, reeds in vele andere aangelegenheden werd de Minister van Financiën gemachtigd over te gaan tot verwezenlijkingen uit de hand.

Wat betreft de domaniale goederen, staat het de Minister vrij de wijze van tegeldemaking van de roerende voorwerpen zelf vast te stellen, terwijl talrijke bijzondere wetten hem ontslaan van de verplichting de onroerende goederen openbaar te doen verkopen.

Aangaande de na de oorlog 1914-1918 onder sequester gestelde Duitse goederen, weze opgemerkt dat

au Ministre des Finances le soin de déterminer les conditions et modalités de liquidation, alors qu'une loi précédente, en date du 17 novembre 1921, avait limité le pouvoir du Ministre en soumettant les liquidations à l'autorisation du président du tribunal de première instance. De même, après la guerre de 1940-1945, la nécessité de laisser les mains libres au Ministre des Finances a été reconnue par l'article 38, § 2, de la loi du 14 juillet 1951 qui donne expressément au Ministre le pouvoir d'autoriser la vente de gré à gré. On comprendrait mal que ce qui est admis pour les séquestres allemands fût interdit pour les séquestres régis par l'arrêté-loi du 17 janvier 1945 et gérés d'ailleurs par le même Office.

Enfin, il est à signaler que la possibilité de transiger et de compromettre, d'abord subordonnée à l'autorisation du tribunal de première instance (arrêté-loi du 23 août 1944, art. 8, al. 3 ; arrêté-loi du 17 janvier 1945, art. 8), ne dépend plus que de l'autorisation du Ministre des Finances, en ce qui concerne les séquestres allemands (loi du 14 juillet 1951, art. 38, § 3). L'article 21 du projet de loi, qui donne le même pouvoir au Ministre, n'a pas soulevé d'objections de la part de la Commission, alors qu'il s'agit d'opérations plus délicates qu'une simple vente.

Le Ministre de la Justice,

een wet van 30 Maart 1923 aan de Minister van Financiën de zorg heeft overgelaten de voorwaarden en modaliteiten der verwezenlijking vast te stellen, dan wanneer een vroegere wet van 17 November 1921 de macht van de Minister beperkt had door te beschikken dat de tegeldemakingen aan de goedkeuring van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg dienden onderworpen. Evenzo werd, na de oorlog 1940-1945, de noodzakelijkheid ingezien de Minister van Financiën de vrije hand te laten, daar waar artikel 38, § 2, van de wet van 14 Juli 1951 de Minister uitdrukkelijk machtigt de verkoop uit hand toe te laten. Men zou moeilijk kunnen aannemen dat hetgeen toegelaten is voor de Duitse sequesters, niet meer mogelijk zou zijn voor de sequesters voorzien door de besluitwet van 17 Januari 1945 en die trouwens door dezelfde Dienst beheerd worden.

Ten slotte weze opgemerkt dat de mogelijkheid om dadingen en compromissen aan te gaan, die oorspronkelijk onderworpen was aan de machtiging van de rechtbank van eerste aanleg (besluitwet van 23 Augustus 1944, art. 8, al. 3 ; besluitwet van 17 Januari 1945, art. 8), wat betreft de Duitse sequesters thans enkel nog van de machtiging van de Minister van Financiën afhangt (wet van 14 Juli 1951, art. 38, § 3). Artikel 21 van het wetsontwerp, dat aan de Minister een gelijkaardige macht geeft, heeft vanwege de Commissie geen enkele opwerping uitgelokt ; nochtans gaat het hier om verrichtingen die veel delicateser zijn dan een gewone verkoop.

De Minister van Justitie,

Ch. du BUS de WARNAFFE.

Le Ministre des Finances,

De Minister van Financiën,

A.E. JANSSEN.